

พระเยซูคริสตเจ้า

1. คริสตศาสนาฝึกกำเนิดขึ้น โดยพระเยซูคริสตเจ้าเป็นผู้ตั้ง พระองค์ทรงเป็นชนชาติยา เรายรู้ว่าพระองค์ทรงประสูติ ดำรงพระชนม์ชีพ และสิ้นพระชนม์ในประเทศไทย ไม่ใช่ในประเทศอิตาลี แต่เป็นที่ที่ 3 ทวีป และวัดนาราม 3 แบบมากบูรณะ คือ ทวีปเอเชีย ทวีปแอฟริกา และทวีปยุโรป

คริสตศักดิ์สิทธิ์เป็นที่นิยมใช้กันเกือบทั่วโลกนั่น เริ่มนับตั้งแต่ปีที่คำนวนว่าเป็นปีสมภพของพระเยซูคริสตเจ้า

2. พระเยซูเจ้าประสูติ ณ เมืองเบรลเลอเม ทรงถือกำเนิดจากชนชาติอิสราเอล พระนางมาเรีย พระมารดาของพระองค์เป็นหญิงพระมหาวี ได้ปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ ด้วยพระฤทธิานุภาพของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้เวลาในพระชนม์ชีพเกือบทั้งหมดอย่างเงียบๆ และทรงทำงานแบบสามัญชนธรรมดายในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ นาซาเร็ต

3. เมื่อทรงพระชนม์ได้ 30 พรรษา พระองค์ทรงเริ่มออกประกาศ เทศนาแก่คนชาติเติยรากนในที่สารารณะ เช่น ตรัสว่า “จะกลับใจเติต เพราะอาจาจกรสรรค์อยู่ใกล้แล้ว” (มธ 4:17)

การประกาศเทศนาของพระองค์เป็นการรับเร้าเชิญชวนให้มนุษย์ รื้อฟื้นเปลี่ยนใจ และยังเป็นการสั่นแผ่ใจช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากทุกๆ 毛病ความสุขด้วย การที่พระเป็นเจ้าใช้พระเยซูเจ้ามาหันเท่ากับเป็นการ สำแดงองค์ให้มนุษย์รู้จัก และเรียกมนุษย์ให้มาร่วมมิตรสนิทกับพระองค์ เพื่อ จะได้ความสุขครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่ปรารถนา

4. พระเยซูทรงประกาศว่า ผู้ต่อต้านอยศักดิ์ ผู้มิเจบริสุทธิ์และห้า ใจเจริญ ผู้มิเมตตาเที่ยงธรรมและรักสัมพันธ์ เป็นผู้มีบุญ พระองค์ทรงเรียก ร้องให้มนุษย์ลุ้งทึ่ความบ้าปุกชนิด แม้จะต้องเสียสละอย่างให้ภูมิ ลง ตามที่พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์จะได้ประโยชน์ใดในการที่ได้โลกทั้งโลกเป็น ก้าว แต่ต้องเสียชีวิต มนุษย์จะต้องให้สิ่งใดเพื่อแลกกับชีวิตที่สูญเสียไปให้ กลับคืนมา” (มธ 16:26) พระองค์ทรงเรียกร้องให้ศิษย์ของพระองค์อภัย ความผิดกัน เหมือนดังที่พระเป็นเจ้าทรงอภัยบาปให้แก่มนุษย์ทั้งหลาย ดังนี้ ก็เท่ากับพระองค์ทรงนำความหวังมาให้ทุกคน ทำให้สามารถของพระเป็นเจ้า ได้ด้วยความไว้ใจ

5. พระองค์ได้ทรงสูญความทุกข์และความยากลำบากต่างๆ ใน ชีวิตประจำวัน ทรงสอนให้ถือการทำงานและชีวิตในครอบครัวเป็นสิ่งมีเกียรติ ควรยกย่อง ทรงประกาศว่า “ยdale และหญิงเท่าเสมอกัน” พระองค์รักเด็กๆ

เป็นพิเศษ ทรงรักผู้ที่ทรงสุขและชื่อตั้งต่อประเทศชาติ ก่อนจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงสรุปคำสั่งสอนของพระองค์ โดยตรัสแก่สานุศิษย์ว่า “เราให้บทบัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลายให้ท่านรักกัน เรายังท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จะรักกันอย่างนั้นเด็ด ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่า ท่านเป็นศิษย์ของเรา” (ยน 13:34-35)

6. เพราะทรงเห็นผู้ที่ได้รับทุกข์ทรมาน และ เพราะทรงปรารถนา จะแสดงว่าพระเป็นเจ้าสูตอยู่ในพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งมหัศจรรย์ เป็นอันมาก เช่น รักษาคนตาบอด คนพิการ คนง้อຍ และยังทำให้คนตาย กลับเป็นจีนมา เมื่อทรงกระทำดังนี้ พระองค์ทรงพิสูจน์ให้เห็นว่าพระเป็นเจ้า ทรงใช้พระองค์ให้มาหากนุษย์อย่างแท้จริง

7. พระเยซูเจ้าทรงสอนสานุศิษย์ เกี่ยวกับพระองค์เอง และภารกิจ ของพระองค์ เนพะเท่าที่เขามารถจะเข้าใจได้ แต่พระองค์ได้ทรงสั่น്നนา ว่า ภัยหลังจะทรงใช้พระจิตมาตลอดไปเข้าให้รู้เข้าใจความจริงอย่างครบถ้วน สมบูรณ์

พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเป็นเจ้าว่า “พระบิดา” และเรียกพระองค์ เองว่า “พระบุตร” ที่พระบิดาทรงใช้มาและมีญาณเท่าเสมอกับพระบิดาทุกประการ พระองค์ทรงประกาศว่า “พระองค์พร้อมอยู่เสมอที่จะปฏิบัติตามหน้าพระทัยของพระบิดา” และ “อาหารของพระองค์คือการปฏิบัติตามหน้าพระทัยของพระเป็นเจ้า”

8. ชีวิตทั้งชีวิตของพระองค์ จุดรวมมุ่งไปอยู่ที่การกิจของพระองค์ การกิจนั้น พระองค์ได้ทรงปฏิบัติตัวยัจิตตามณีของความรักและความ เคราะพเชื่อฟัง พระองค์ทรงประกาศว่า “บุตรแห่งมนุษย์ฉันได้มาเพื่อให้ผู้อื่น รับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่ เพื่อมวลมนุษย์” (มธ 20:28) พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองเป็นนายชุมพาบาลที่ดี “เราเป็น ผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะยอมสละชีวิตเพื่อแกะของตน” (ยน 10:11) และ ยังเปรียบการสืบพระชนม์ของพระองค์ว่าเหมือนกับเมล็ดข้าวสาลีที่ตกลงใน ดิน แล้วก็嫩่าเบื่อยไป เพื่อจะงอกขึ้นมาเป็นต้นพืชใหม่ที่จะออกผลมากมาย

9. พระวิจารณ์และพระจริยาอ้วตราชของพระองค์ “ได้ทำให้พากหัวหน้า ฝ่ายศาสนาผู้หญิงทั้งสองถือตัวในประเตศของพระองค์โกลาຍดังดังแคน เขา จึงตัดสินใจจะกำจัดพระองค์เสีย ข้อนี้พระเยซูเจ้าทรงทราบดี แต่ไม่พยายาม หลีกเลี่ยงอันตรายที่คุกคามชีวิตของพระองค์ ในที่สุด พระองค์ทรงถูกจับกุม และถูกนำไปสอบให้แก่ปอนซีโอ ปีลาโต ข้าหลวงชาวโรمان ที่เป็นคนอ่อนแอบ และมีเลือดเหลือมทางการเมือง เขาอย่างเขาใจประชานชาวiyaw จึงตัดสิน ลงโทษให้พระองค์ต้องถูกตรามานจนสิ้นพระชนม์อย่างน่าอิดสูด้วยการถูก ตรึงกางเขน ขณะที่ถูกตรึงอยู่บน�行เงก่อนจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ ทรงมอบฝากตัวพระองค์กับพระบิดา และได้ประทานอภัยให้แก่เพื่อนพات ผู้ประหารชีวิตพระองค์ นายทหารชาวโรמןซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการประหาร เมื่อเห็นพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว ได้ร้องประกาศว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรของ พระเจ้าแน่นอนที่เดียว” (มธ 27:54)

10. ຕີ່ເມື່ອພຣະເຢູ່ຈົ້າບາງຄນ ໄດ້ຂອອນນຸ່ມາຕັ້ງທ່າທລວງຈາກໂຮມ໌
ເຈັ້ນພຣະຕົພຂອງພຣະອງຄໍໄປຝຶ່ງ ພຣະຄູ່ທາມີທຫາຮັ່ງອ່າຍ່າງເຂັ້ມແຂງ ແຕ່ເຖິງ
ກຣະນັ້ນ ສາມວັນທີ່ຈາກພຣະອງຄໍສັ່ນພຣະຈົ່ນມີແລ້ວ ເຊົ່າໄດ້ພບວ່າພຣະຄູ່ທາວ່າງ
ເປົ່າ ພຣະເຢູ່ຈົ້າໄດ້ເສີ່ດີຈາລັບເປົ້ນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ຕາມທີ່ພຣະອງຄໍໄດ້
ທຽງສ່ນນູ່ໄວ້ແລະຍັງໄດ້ສໍາແດງພຣະອງຄໍໃຫ້ພວກສ໏ານຸຕີ່ເທິ່ນປະຈຳໜີ້ຈົ່ດແຈ້ງ
ໃນໂອກາສຕ່າງໆກັນທລາຍຄຽ້ງ ຕັ້ງນັ້ນພວກສ໏ານຸຕີ່ເຈິ້ງປະກາຕີ່ຢືນຍັ້ນວ່າໄດ້
ເທິ່ນພຣະອງຄໍຕ້ວຍຕາຕະນອງ ແລະໄດ້ຈົບຕ້ອງພຣະອງຄໍຕ້ວຍມືອຕະນອງ ຕ່ອມາວັນ
ທີ່ພຣະອງຄໍໄດ້ເສີ່ດີຈົ້ນສ່ວຽດຕ່ອທ້າເຂົາ ຈົນທາຍລັບສ່າຍຕາໄປ ທີ່ລົ້ງຈາກໄດ້
ປະລິບຕິການກິຈໃນໂລກສໍາເວົ້າແລ້ວ ເນື່ອສິ້ນພົກພ ພຣະອງຄໍຈະປະລິບຕິຕາມທີ່ທຽງ
ສ່ນນູ່ໄວ້ ດີວະເສີ່ດີມາອົກຄຽ້ງທີ່ນີ້ອ່າຍ່າງມີເກີຍຣຕິຮູ່ໂຮຈນ໌ ເພື່ອເກີຍພື້ນພລ
ທີ່ພຣະອງຄໍໄດ້ທຽງທ່ວ່ານໄວ້ ແລະເພື່ອປຸ່ນບໍາເຫັນທີ່ອລົງໂທະແລ້ວແຕ່ມຸ່ນໍ້າແຕ່ລະ
ຄນໄດ້ເຈີ່ງໃຈວິຫຼວດອ່າຍ່າງໄຣ

11. ພົດຕິການນີ້ສໍາຄັນ ໃນພຣະຈົ່ນມີພຣະອງພຣະເຢູ່ຈົ້າ ກົບດ້ວຍຄຳ
ສົ່ງສອນຂອງພຣະອງຄໍນັ້ນ ສ໏ານຸຕີ່ເມື່ອພຣະອງຄໍໄດ້ດ້າຍທອດໃຫ້ກາເຖິງໃນ
ໜັ້ງສື່ອພຣະວຽກສໍາເລັ່ມ ທີ່ຈົ່ງຄຣິສຕະສຳສັນກິຈນີ້ວ່າເປັນສ່ວນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນ
ກາຕພັນຮສ່ນນູ່ໄໝ່ ພຣະວຽກສໍາເລັ່ມນີ້ບຣຈຸ່ຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກອ້ອຽຮມ່າງ
ປະກາຕແລະຢືນຍັ້ນເຖິງພຣະເຢູ່ຈົ້າ ໃນປັຈຈຸບັນ ປະວົດຕະສົກຮ່ວມມືຕົ້ນ
ປົມຫາຕາມມຸ່ນໍ້າໃນໂລກເທົ່ອນກັບທີ່ພຣະເຢູ່ຈົ້າຕາມພວກສ໏ານຸຕີ່ເມື່ອວ່າ “ທ່ານ
ລ່ະດີດວ່າເຮົາເປັນໂຄຣ” (ມຣ 16:15)

ສານຸគິມຍໍຂອງພຣະເຢ້າ

12. ແກ້ວມະນີເຈົ້າດຳກຳພຣະໜັນ໌ ອູ່ກໍາລົງສິນທີໄກລື້ຈົດກຳພຣະບິດາ ດ້ວຍການກວານາແລະສຳນິກອງຕ່ອງຢູ່ຕລອດເວລາ ແຕ່ພຣະອງຕົກໄດ້ສໍາແດງໃຫ້ເກີນ ອູ່ເສັ່ນວ່າ ທຽງພຣະທັຍໃຈຮົຈະຜູກພັນຮ່ວມອູ່ກັບມຸນຸ່າຍໍທີ່ກໍາລາຍອຍ່າງແທ້ຈົງ ພຣະອງຕົກທຽງພຣະທັຍອາຣີຕ່ອງທຸກຄົນໄໝວ່າໜ້າຍຫົວໜີງ ໄນໄວ່ສ່າງໆຈຸນຫົວໜີງ ບາປທ່ານບໍ່ ໄນໄວ່ຄົນມັ້ງມີຫົວໜີງຄົນຍາກໄວ້ ໄນໄວ່ໜ້າວໍາຍົດ້ວຍກັນຫົວໜີງຄົນຕ່າງ ງາຕີ ພຣະອງຕົກແສດງຄວາມຮັກເມເຕຕາເປັນພິເສີເໜີຕ່ອຂພູ້ຕໍ່ຕ້ອຍ ແລະຕ່ອຂພູ້ທິທນທຸກໆ ທຽມານຫົວໜີງທ້ອງອະຍສື້ນໜັງ ພຣະອງຕົກແສດງຄວາມເຕັກພຍກ່ອງມຸນຸ່າຍໍທຸກຄົນ ອຍ່າງໄໝ້ໃຈຮົຈະແສດງເຫັນນັ້ນມາກ່ອນເລີຍ ຜູ້ປະລິບຕິຕາມຄຳສົນຂອງພຣະອງຕົກ ຮຶ່ສືກຕານວ່າເປັນຜູ້ມີວິສະວາພອຍ່າງແທ້ຈົງ

13. ພຣະອງຕົກເສົ້າຈີໄປທີ່ໄດ້ ປະຈາຊົນມັກງວມກຸ່ມຕິດຕາມພຣະອງຕົກໄປ ແຕ່ພຣະອງຕົກທຽງຫລືກເລື່ອງທຸກຄົງທີ່ມີຜູ້ຕິດຈະຍົກພຣະອງຕົກຈີນເປັນວິຣບຸຮູ່ຂອງ ປະຈາຊົນ ແລະຕົ້ງແຕ່ເຮີມດຳກຳພຣະໜັນຈີ່ພອຍ່າງເປີດເພຍ ພຣະອງຕົກທຽງເລື່ອກ ຕີ່ມີໜຸ່ມໜຸ່ມໜຶ່ງສໍາຫຼັບຮ່ວມທຳການອຍ່າງໄກລື້ຈົດກຳພຣະອງຕົກ ຕາມທີ່ເລົ່າໃນພຣະ ວຣສາຣ ເນື່ອການເຖິງພຣະບິດາກ່ອນແລ້ວ ພຣະອງຕົກໄດ້ທຽງເຮົາກຄົນທີ່ຄົດເລື່ອກ 12 ຄົນ ໃຫ້ຕາມພຣະອງຕົກໄປ ແລ້ວທຽງມອບຕີ່ມີໜຸ່ມໜຶ່ງສັ່ງຈະຕ້ອງອູ່ເຕີຍງ້າງ ພຣະອງຕົກ ແລະຕ່ອຂໄປຈະຕ້ອງໄປປະກາສເທັນາຄຳສັ່ງສົນຂອງພຣະອງຕົກ ເພຣະເທຸ່ນ໌ແລລະ ພຣະອງຕົກຈົງເຮົາກຕີ່ມີສົບສອນນີ້ວ່າ “ອໍ້ຄຣວຣມທູຕ” (Apostles) ຈຶ່ງແປລວ່າ “ຜູ້ຄູກໃຈ່ໄປປະກາສຮຣມ” ພຣະອງຕົກໄດ້ໂປຣດໃຫ້ ພວກອໍ້ຄຣວຣມທູຕມີສ່ວ່ານ່ວ່ມໃນການສົນ ກາງກິຈ ແລະແນ້ກະທີ່ກໍາລາຈຂອງ ພຣະອງຕົກເປັນພິເສີເໜີ ແລະຂະນະທີ່ຍັງດຳກຳພຣະໜັນມີອູ່ໄດ້ທຽງໃຈ່ໃຫ້ປະກາສ

เทศนาตามที่บ้านและเมืองเล็กๆ ในประเทศปาเลสไตน์ ในหมู่อิครรรมทูต
พระองค์ทรงเลือกเปโตร และทรงมอบหมายให้ท่านเอาใจใส่ดูแล กับหน้า
บรรดาผู้ที่จะเข้าถึงพระองค์โดยตรงสว่า “จงช่วยค้ำจุนพื้นของของท่านเดิม”
(ลก 22:32)

14. พระเยซูเจ้าได้ทรงสัญญาแก่เปโตรและอิครรรมทูตอี่นฯ ว่า
พระจิตจะปักป้องคุ้มครองเขาเป็นพิเศษโดยส่องสว่างและนำเข้าไปในทาง
แห่งความจริง ให้เขารถายทอดคำสั่งสอนของพระองค์ต่อไปถึงนานาชาติได้
อย่างถูกต้อง พระองค์ทรงมอบหมายให้เขากลับติดงานที่เกี่ยวกับความรอด
ในโลกนี้ อันเป็นงานที่พระองค์ได้ทรงเริ่มขึ้นแล้ว และยังโปรดให้เขามีอำนาจ
ในนามของพระองค์ที่จะปราบกิจลั่นบ้าปศุลอกภัยบ้าป กับพิธีเกี่ยวกับ
รหัสธรรมแห่งความรอด คือ ศีลมหาสนิท

พิธีศีลมหาสนิทด้วยการล้างอาหารครั้งสุดท้าย
ซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมกับบรรดาสาวานุศิษย์ร่วมก่อนที่จะสิ้นพระชนม์คือ ใน
ระหว่างการล้างอาหารมื้อนี้กับอิครรรมาสีบส่องคน พระองค์ทรงหยิบปั้งกับ^ก
ถ้วยเหล้าองุ่น เล่าว่า “นี่เป็นกาหยของเราที่ถูกมอบเพื่อท่านทั้งหลาย ...
ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาให้ในโลกของเราที่หลังเพื่อท่านทั้งหลาย... จงทำ
ดังนี้เพื่อรักษาถึงเราเดิม” (ลก 22:19-20)

15. เมื่อเสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพแล้ว ก่อนจะจากโลกนี้ไป พระเยซู
เจ้าทรงสัญญากับพากอัครสาวกว่าจะประทานพระจิตมาถึงเขา และทรง
กำชับอีกครั้งหนึ่งให้ปฏิบัติภารกิจของพระองค์ต่อไปในโลก พระองค์ตรัสว่า

“พระเจ้าทรงมอบอำนาจจากอาชญาสิทธิ์ทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขาเดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต จนสอนเข้าให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน และจะรู้ได้ว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:18-20) เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นอำนาจของเขาร่วมกับหน้าที่ประดิษฐ์ พระองค์โปรดให้เขามีอำนาจที่จะทำอัศจรรย์ในนามของพระเป็นเจ้า และอำนาจนั้น เขาจึงได้ใช้จริงๆ ด้วย

16. พากอัครสาวกได้เริ่มงานของเขainทันที ที่ได้รับพระจิตแล้ว คือ ห้าสิบวันหลังจากพระเยซูเจ้ากลับคืนชีพ และไม่กี่วันหลังจากพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ วันที่พากอัครสาวกได้รับพระจิตนั้น เป็นวันลองของยิวที่เรียกว่าวันที่ห้าสิบ (Pentecost) ทันที เปโตร พากอัครสาวกกับผู้ร่วมงานหมู่แรกได้เริ่มเทศนาในที่เปิดเผยแพร่และประกาศ “ข่าวดี” อายุ่งกล้าหาญ คือ ข่าวดีแห่งความรอด ซึ่งพระเยซูคริสตเจ้าทรงนำจากพระเป็นเจ้ามาแจ้งแก่เราทั้งหลาย

เปโตรประกาศว่า “ดังนั้น ขอให้แผ่นดินอิสราเอลทั้งมวลรู้แล้วได้ว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูผู้นี้ที่ท่านทั้งหลายนำไปตรึงบนไม้กางเขนให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสตเจ้า” (กจ 2:36) อัครอรรມทูตเปาโลเขียนว่า “ดังนั้น เราจึงเป็นทูตแทนพระคริสตเจ้า ประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้เชิญชวนท่านทั้งหลาย เรายังขอร้องแทนพระคริสตเจ้าว่า จงยอมคืนตัวบพระเจ้า เดิม” (2คร 5:20)

อัครสาวกยอห์นก็เขียนไว้เหมือนกันว่า “เรารักพระ เรารักเห็นด้วยตา
ของเรารา เรารักได้เพื่อมอง และเรารักได้สัมผัสด้วยมือของเรา... เรายังคงให้
ท่านหึ้งหลายรู้ด้วย เพื่อท่านจะได้สนิทสัมพันธ์กับเรา ความสนิทสัมพันธ์นี้
คือความสนิทสัมพันธ์กับพระบิดา และกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซู
คริสตเจ้า เราเขียนเรื่องนี้ถึงท่าน เพื่อความปิติยินดีของเราระดับสูง”

(1ยน 1:1-4)

17. ผู้ที่เชื่อคำกล่าวเย็นยันของพากอัครอรรถมุตตุ ได้รับศีลล้างบาป
และได้ประกาศกันเป็นชนกลุ่มแรกแห่ง “พระศាសนจักร” ของพระเป็นเจ้า
เรื่องราวในประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าพระศាសนจักรในสมัย
แรกได้เริ่มบรรยายมาจากทวีปเอเชีย และฟริกาและยุโรป เอกสารฉบับ
หนึ่งซึ่งเขียนในสมัยนั้น ให้คำบรรยายถึงคริสตชนหมู่แรกว่าดังนี้ “คนเหล่านั้น
ประชุมกันอย่างสมำเสมอเพื่อฟังคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก ดำเนินชีวิต
ร่วมกันด้วยพื่นที่ “ร่วม” พิธีบินมปั๊ ” และอธิษฐานภาวนา... ร่วมกันอการ
ด้วยความยินดี และเข้าใจกัน สรรเสริญพระเจ้า และได้รับความนิยมจาก
ประชาชนทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้จำนวนผู้ที่ได้รับความรอดพื้น
เพิ่มขึ้นทุกวัน” (กจ 2:42,46-47)

ประวัติแห่งความรอดก่อนพระเยซูคริสตเจ้าจะเสด็จมา

18. พากอัครสาวกได้ป่าวประกาศว่า พระเยซูคริสตเจ้าเป็นพระผู้ก่อภัยมนุษยชาติ ที่มนุษย์รอดด้วยมาช้านาน เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว ชนชาติอิสราเอลก็ได้สมความปรารถนาตามที่เขาเตรียมตัวรอคอยมาอย่างอุดหนพากอัครสาวกประกาศเช่นนี้ด้วยความมั่นใจ เพราะทราบจากพระคัมภีร์ซึ่งพระเยซูเจ้าอธิบายให้เข้าฟังและภายหลังศาสสนิกชนหมู่แรกก็เช่นเดียวกัน เมื่อมาถึงความเชื่อ เขารู้สึกงงงวยต่อเหตุการณ์ประการหนึ่ง ซึ่งแม้ว่าเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ก็เห็นอกการว่าริสัยที่มนุษย์จะเข้าใจแจ่มแจ้งได้ พากิยาที่กลับใจ ยอมรับว่า เรื่องต่างๆที่พระเป็นเจ้าทรงสัญญาภัยบรรพบุรุษของเขามาได้สำเร็จเป็นไปในองค์พระเยซูคริสตเจ้า ส่วนพากิยาที่มิใช่พากิยาได้รับความเมตตาปรานีจากพระเป็นเจ้าอย่างล้นเหลือ และความเมตตาปรานีนั้น บัดนี้ได้แสดงให้ประจักษ์อย่างเต็มที่ งานของพระคริสตเจ้ากับองค์พระคริสตเจ้า ซึ่งเป็นหัวใจของแผนการที่พระเป็นเจ้าทรงกำหนดนั้น ปรากฏว่าได้ครอบคลุมและทำให้ประวัติศาสตร์ทั้งหมดมีความหมายตั้งแต่ต้นจนกว่าสันของโลก

19. พระเป็นเจ้า พระผู้นรภิตรรังสรรค์ภราลและมนุษย์ ทรงเอาระทัยใส่ดูแลลิ่งสร้างของพระองค์ไว้ว่าจะเป็นปัจเจกชนหรือชาติใดด้วยซึ่งเขาด้วยความรักใคร่เยี่ยงบิดาให้ไปถึงจุดหมายปลายทางอันเดียวกัน แม้ว่าการขัดสูญพระเป็นเจ้าและบำบัดต่างๆซึ่งมีผลทำให้เกิดความทุกข์ทรมานและความตาย ได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ตั้งแต่ปัฐมกาลมา กิตาบพระเป็นเจ้าก็ยังมิได้ทรงเลิกรักมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมา และยังทำให้มนุษย์สำนึกรู้ว่าด้วยงานของพระองค์ “พระองค์ไม่ทรงต้องการการการปวนนิบติ

จากมีอภัย ประหนึ่งว่าพระองค์ทรงขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจและทุกสิ่งให้แก่มนุษย์ทุกคน” (ガ 17:25) พระคัมภีร์ตอกย้ำในเรื่องความรักอันไร้รังสก Heniอย่างหน่ายของพระเป็นเจ้าต่อมนุษยชาติ อย่างเร้าริงตรงใจที่สุดว่า “ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ เปี่ยมล้นทั่วแผ่นดิน” (สดด 33:5) และอีกตอกย้ำว่า “จะมีลูกมาก และทวีจำนวนขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จะปักครรลองแผ่นดิน จะเป็นนายเหนือปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดิน” (ปฐก 1:28)

ในพันธสัญญาเดิม ผู้ริยาคันหนึ่งภูมานเป็นความว่าโลกทั้งโลก วางแผนอยู่ต่อหน้าพระองค์ ไม่หนักไปกว่าเม็ดหินที่อยู่ในเครื่องซึ่งหรือหน้าต่าง หยอดหนึ่งบันพันพันดินเวลาเช้า แต่พระองค์ทรงพระเมตตาต่อมนุษย์ทุกคน เพราะพระองค์ทรงสามารถทำได้ทุกสิ่ง และพระองค์ทรงปิดพระเนตรไม่มองบากของมนุษย์เพื่อเข้าจะได้สำนึกผิดด้วยว่าพระองค์ทรงรักสิ่งที่มีตัวตน ทุกอย่าง และไม่ทิ้งไว้สิ่งใดที่พระองค์ได้สร้างมา จริงที่เดียวถ้าพระองค์ทรงเกลียดซึ่งสิ่งใด ก็คงมิได้สร้างมา สิ่งนั้นจะดำเนินอยู่ต่อไปได้อย่างไร ถ้าพระองค์ไม่ประสงค์ให้มันอยู่แต่เมื่อพระองค์ทรงเอาระทัยดูแลทุกสิ่ง เพราะทุกสิ่งนั้นเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงรักชีวิตทั่วไป ลมปราณ อันไร้รังสกเสื่อมเสียของพระองค์จึงแทรกซึมเข้าไปในสิ่งเหล่านั้น (เทียบ ปชญ 11:17-26)

พระบัญญາณเอื้ออาทรของพระเป็นเจ้าสำแดงฤทธิ์ให้ปรากฏ เมื่อเริ่มกำเนิดของทุกชาติ ทุกวัฒนธรรม และทุกประเพณีนิยมทางศาสนา เพราะพระเป็นเจ้าทรงสำแดงของค์ให้มนุษย์รังสกโดยอาศัยความเป็นระเบียบ เรียบร้อยในธรรมชาติ และอาศัยมโนธรรมสังกิດใจเขา “พระเจ้าทรงกระทำ

ดังนี้ เพื่อให้มุขย์แสวงหาพระเจ้า แม้จะต้องคลำหา เขาจึงพบพระองค์ “ได้” (กจ 17:27) เมื่อปฏิบัติภารกิจในโลกพากอัครสาวกก็เหมือนกับเข้าไป ในสถานที่ปฏิบัติงานของพระเป็นเจ้าเอง และสถานที่ปฏิบัติงานนี้พากอัครสาวกพบเห็นเครื่องหมายนับไม่ถ้วน แสดงว่าพระเป็นเจ้าสถิตอยู่ เมื่ามุขย์ที่ตัวเป็นท้าสของ上帝 และแสดงความเห็นแก่ตัวและประพฤติผิดนอกลุ้นออกทางกีตام เพราะเหตุนี้เหล่านักบุญเปาโลจึงเรียกยุคในประวัติแห่งความรอดก่อนพระคริสตเจ้าสืบต่อมาว่าเป็น “ยุคที่พระเป็นเจ้าทรงเพิ่มรอดคน”

20. แต่�ุขย์ทุกคนไม่ได้เจริญชีวิตอยู่ในสภาพเดียว กันทั้งหมด ก่อนพระคริสตเจ้าสืบต่อมา พากอัครสาวกรู้ข้อนี้ดี ในอดีตพระเป็นเจ้าได้ทรงปฏิบัติการพิเศษบางอย่างต่อมุขย์ พระองค์ได้ทรงเลือกอาชันหมูหนึ่ง เพื่อปฏิบัติให้สำเร็จไปตามแผนการของพระองค์ คือ ประมาณ 2000 ปี ก่อนพระคริสตเจ้าจะสืบต่อมา พระเป็นเจ้าได้ทรงเลือก อัตราห์ม ซึ่งเป็นคนเชื้อสายเชนติกัพปุ่รบธรรมและสุจริต ให้เป็นผู้ตั้งประทักษิณของพระองค์ พระเป็นเจ้าทรงทำพระสัมพันธ์ไมตรีกับท่านและครอบครัวของท่าน พระองค์ได้ขออัตราห์มให้สมควรใจรับข้อผูกมัดทางใจข้อหนึ่ง กับให้ดาวพชื่อฟังพระองค์ และเพื่อเป็นการตอบแทน พระองค์ทรงสัญญาจะประทานพรแก่ท่านซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ เป็นลูกหลานทั้งหมด และอาศัยลูกหลานเหล่านั้นจะสืบท่อไปจนถึงชาติทุกชาติในโลกด้วย

อาศัยสัมพันธภาพพิเศษซึ่งพระองค์ได้ตั้งขึ้นกับอัตราห์มนี้พระเป็นเจ้าได้ทรงพระดำริสอดแทรกเข้ามาในประวัติศาสตร์ของชาติมุขย์ เพื่อปฏิบัติให้สำเร็จไปตามแผนการของพระองค์ที่จะช่วยชนทุกชาติให้รอด ตาม

ที่พระองค์ตรัสแก่บรรดาข้าศึกบุตรหลาหลวงท่าน ชนทุกชาติจะได้รับ
พระพร (เทียบ ปฐก 12:3)

21. หลายศตวรรษต่อมา โมเสสได้ทำให้ลูกหลานของอัคราห์ม
สำนักถึงความเป็นชาติ ซึ่งความเป็นชาตินั้นตั้งขึ้นได้ก็เพราะพระเป็นเจ้า
แสดงความโปรดปรานต่างๆต่อเขา และได้ทรงทำพระสัมพันธ์ไมตรีกับเชื้อ
สายของอัคราห์มทั้งหมด โดยตรัสว่า “ท่านจะเป็นอาณาจักรสมณะ” (อพย
19:6) เพื่อประกาศพระนามของพระเป็นเจ้าต่อหน้านานาชาติ การเชื่อมพระ
สัมพันธ์ไมตรีใหม่นี้เกิดขึ้นด้วยการถือพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพระเป็นเจ้า
ได้มอบฝากราโมเสส โดยถือเป็นการแสดงน้ำพระทัยของพระองค์
บัญญัติสิบประการนั้นคือ (อพย 20:1-17, ลจบ 5:1-21)

“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน”

1. จงนมัสการ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าพระองค์เดียวของท่าน
2. อาย่าออกพระนามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ
3. อาย่าลีมฉลองวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
4. จงนับถือปฏิามารดา
5. อาย่าผ้าคน
6. อาย่าผิดประเวณี
7. อาย่าลักษณะ
8. อาย่าพูดเท็จใส่ร้ายผู้อื่น
9. อาย่าปลงใจผิดประเวณี
10. อาย่ามักได้ทรัพย์สินของผู้อื่น

22. เหตุผลและจุดหมายของการที่พระเป็นเจ้าทรงสอดแทรกเป็นพิเศษเช่นนี้ ก็คือ พระองค์ได้รับประทานชาติหนึ่งซึ่งจะประกาศพระองค์ในโลกเพื่อทำพระสัมพันธ์ไมตรีให้ทั่วไปกับเพื่อเผยแพร่ดงอย่างสมบูรณ์ เมื่อถึงกำหนดเวลาโดยใช้พระเมสสิยาห์เสด็จมา (คำ “เมสสิยาห์” เป็นตัวพหูภาษา “ผู้ได้รับการเจิม ผู้ได้รับการอภิญาณ”)

ลักษณะพิเศษของพระสัมพันธ์ไมตรีใหม่ ก็คือเรื่องพระเป็นเจ้าสถิตในโลก ไม่หล่อสำเร็จในความเชื่อและความรักแต่พระเป็นเจ้าแพร่ขยายไปทั่วโลก ในหนังสือของประกาศกagneesh มีข้อความสำคัญยิ่งตอนหนึ่งที่น่าสนใจว่า “ดูซิ วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพองค์พันธุ์อิสรاةเอลและพองค์พันธุ์ญาติ... เราจะใส่ธรรมบัญญัติของไว้ภายในเขา เราจะเขียนธรรมบัญญัติไว้ในใจของเข้า เราจะเป็นพระเจ้าของเข้า และเขาก็จะเป็นประชาราษฎรของเรา... ทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนเล็กคนน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด” (ยรบ 31:31-34) ในหนังสือประกาศกagneesh เผยว่า “เราจะใส่จิตให้ไว้ในเขา เพื่อเขาจะดำเนินตามข้อกำหนดของเรา” (อสค 11:19-20)

23. พระสัมพันธ์ไมตรีใหม่นี้แหล่ ที่พระเป็นเจ้าได้สถาปนาขึ้นในพระเยซูคริสตเจ้า อัครธรรมทูลเปาโลได้กล่าวสรุปเหตุการณ์ยิ่งใหญ่สำคัญนี้ว่า “เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์ให้มายังเกิดจากหญิงผู้หนึ่ง เกิดมาอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อทรงได้ผูกไว้ให้ตัวเองบัญญัติ และทำให้เราได้เป็นบุตรบุญธรรม” (กท 4:4-5) ดังนั้นพระสัมพันธ์ไมตรีของพระเป็นเจ้ากับประชาราษฎรยิ่ว่ได้เจริญงอกงามอย่าง

เต็มที่ในพระสัมพันธ์ไมตรีแห่ง ซึ่งมุ่งขยายไปทั่วทุกแห่ง พระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งเป็นพระ-มนุษย์ คนกลางแห่งความรอดและพระผู้ไถ่มนุษย์ทุกคนเป็นจุดศูนย์กลางแห่งพระสัมพันธ์ไมตรีใหม่นี้ อาศัยพระองค์พระเป็นเจ้าสถิตอยู่ในหมู่มนุษย์ ประทานพระawan และความสั่งฟื้นฟูให้กับมนุษย์ สามารถเปลี่ยนแปลงมนุษย์ไปถึงพระองค์

ประวัติแห่งความรอดเมื่อพระคริสตเจ้าเสด็จมาแล้ว

24. เมื่อพระศาสนจักรแรกตั้งขึ้นนั้น คริสตชนทุกคนเป็นสักขีพยานและเป็นผู้ประกาศพระคริสตเจ้า ภายใต้เวลาไม่กี่ปี เพาะการประกาศของคริสตชนหมู่แรกนี้ ความเชื่อถึงพระคริสตเจ้าได้แพร่ขยายจากประเทศปาเลสไตน์เข้าไปในอาณาเขตรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในทวีปเอเชีย ยุโรป และแอฟริกา ยิ่งกว่านั้น ยังเริ่มแพร่เข้าไปยังเขตภาคในของทวีปเหล่านี้อีกด้วย

อัครสาวกเปโตรไปประกาศพระวสารในประเทศซีเรียกับที่กรุงโรม และได้สืบชีวิตเป็นศาสนสักขีที่นครนี้ อัครธรรมทูตเปาโลได้ไปเผยแพร่ธรรมทั่วติณเดนของชาวกรีกและโรมัน อัครสาวกยอมหันและโทมัสไปประกาศพระวสารในภูมิภาคตะวันตกของทวีปเอเชีย ส่วนอัครสาวกยากอบจัดระเบียบพระศาสนจักร ในหมู่ชาว犹太ที่กลับใจในกรุงเยรูซาลีם ดังนี้ จึงเป็นอันสำเร็จไปตามคำทำนายของท่านอิสยาห์ที่กล่าวถึงกรุงเยรูซาลีםเมื่อหลายศตวรรษก่อนว่า “ชนชาติที่เมืองจักท่านจะวิงมาหาท่าน” (อสม 55:5)

25. ถึงแม้จะลังเลใจอยู่บ้าง แต่พระอันนางที่ได้รับจากพระเจิต พากอัครครรภ์ทูลก็ได้ประกาศว่า พระคุณความรอดนั้น คริสต์มีสิทธิ์รับได้ โดยไม่เลือกว่าเป็นชาติใด หรือถือกำเนิดมาจากที่ใด เพื่อรับพระคุณ นี้เพียงแต่เชื่อถึงพระคริสตเจ้าและนำพระอิวาทของพระองค์มาปฏิบัติกิพอแล้ว แต่ละบุคคลแต่ละชาติต่างก็ได้รับเรียงกันมาถือพระวรสาร ทั้งๆที่ยัง มีคุณสมบัติทางฝ่ายกายและใจของแต่ละคน หรือแต่ละชาติอยู่ เพราะเหตุ นี้เหละ อัครครรภ์ทูลเปาโลจึงทำตัว “เป็นยิวกับคนยิว เป็นชาวกรีกกับชาว กรีก” และประกาศบ่ออย่างว่า “ไม่มีคนต่างด้าว ไม่มีชาว夷 ไม่มีทาส ไม่มีนาย ต่อหน้าพระเป็นเจ้าทุกคนรวมกันเป็นครอบครัวเดียว ในพระคริสตเจ้า” (เทียบ 1คร 12:13)

ท่านยังกล่าวอีกว่า “มีแต่พระเจ้าเดียว ความเชื่อเดียว ศีลลังบาก เดียว พระเจ้าเดียวซึ่งเป็นพระบิดาของทุกคน อยู่เหนือทุกคน เพื่อทุกคนและ ในทุกคน” ความแตกต่างเกี่ยวกับชาติและวัฒนธรรม มิใช่แต่ไม่ถูกกำหนดให้ สูญไปเท่านั้น ตรงกันข้ามกลับได้รับการสนับสนุนให้เจริญของกามอย่างเต็ม ที่ในพระศานสน์การดำเนิน

26. ดังนี้ ตั้งแต่สมัยแรกเริ่มของพระศานสน์การ ความแตกต่างกัน หลายอย่าง ได้มีอยู่ภายในคริสตชนหมู่เดียว ซึ่งชุมนุมอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มและ กรุงโรม ที่เมืองเอฟซ์สและโครินธ์ ในหมู่ชาวเมืองอันทิโอกและชาวเมือง อเล็กซานเดรีย ทุกแห่งที่รับสารของพระคริสตเจ้า สารนั้นก็ประسانเข้ากับ คุณสมบัติฝ่ายจิตที่มีอยู่ก่อนแล้ว สิ่งอันมีคุณค่าฝ่ายศานสน์และฝ่ายมนุษย์ ของชนทุกชาติได้นำมาใช้รับและยกให้สูงขึ้นในพระคริสตเจ้า ตามวิทยาของ

នៅក្នុងបោគល់វា “ទូកសិក្សាត្រូវបើន្លឺនៃការពាកថាន នៅពាកថានបើន្លឺនៃកម្មករិសត្ត និងកម្មករិសត្តបើន្លឺនៃកម្មករីជាតិ” (1គរ 3:22-23)

27. ต่อไปนี้เป็นการเล่าประวัติพระคริสตศาสนาโดยสังเขป
ภายในสี่ศตวรรษแรก พระคริสตศาสนาได้แพร่เข้าไปในภูมิภาครอบทะเล
เมดิเตอร์เรเนียนในจักรวรรดิโรมัน และได้ขยายเข้าไปในทวีปแอฟริกา เครื่อง
เมโสโปเตเมียและประเทศเบอร์เซีย ในขณะนั้น ชาโรمانบังคับให้คนถือ^{รูป}
ศาสนาของตน ดังนั้นการนับถือพระเจ้าองค์เดียวกับพระเยซุสคริสตเจ้า พระ^{บุตรของพระองค์} จึงถูกข่มเหงเรื่อยมา จนถึงวันที่พลเมืองทุกคนในจักรวรรดิ
ได้รับเสรีภาพในการนับถือศาสนา

ในศตวรรษที่ 5 เมื่อจักรวรรดิโรมันเริ่มจะเสื่อมโทรมลง พระค่าสนับสนุนได้ตั้งมั่นอยู่ในเขตวัฒนธรรมใหญ่ๆ สามแห่งแล้วคือ เขตตะวันตกของชาวลาติน ภายใต้อิทธิพลของกรุงโรม ซึ่งในเขตนี้ผู้สืบทอดแห่งต่อจากนักบุญเปโตร “ทำการปกคลองหมู่คริสตชนทั่วไปทั้งหมด” (ตามจดหมายของนักบุญอิก鼻子โซถึงชาวโรมัน) และถือว่า “เปโตรยังมีชีวิตและยังพูดอยู่ในตัวบรรดาผู้สืบทอดแห่งต่อจากท่าน” ต่อไปเป็น เขตตะวันออกของชาวกรีก ภายใต้อิทธิพลของกรุงปีชั่นส์ กับเขตของชาวเชริย ภายใต้อิทธิพลของเมืองอันทิโอกาและเอเดสชา ในเขตทั้งสามนี้ พระคริสตศารสนาได้เจริญรุ่งเรืองตามแบบฉบับของแต่ละชาติที่รับศารสนาไว้ กล่าวคือ ชาวโรมันเป็นผู้นำในฐานะเรื่องสัจธรรม ชาวกรีกเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางปรัชญา ส่วนชาวเชริยเป็นผู้เครื่องครัดในทางบำเพ็ญพรต

ໃນຮະຫວັງນີ້ ທັ້ງສາມເຊຕົ້ນໄດ້ພຍາຍາມແພຣພຣະຄຣິສຕຄາສນາໃຫ້
ຂໍາຍອອກໄປຮອບຂ້າງອ່າງສົບ ພຣະຄາສນຈັກທີກຽງໂຮມ ໄດ້ສັງຮຽມທູດໄປ
ປຣກາຕຄາສນາແກ່ຈ່າວຝຣັກ ຈ່າວແລ້ດີກ ຈ່າວແອງໂກລເຊື້ກໍ່ນ ຈ່າວສັ່ພ ຈ່າວ
ໜັງກາວີແລະ ຈ່າວສແກນດີເນເວີຍ

ພຣະຄາສນຈັກທີກຽງປີ້ນສົ່ງ ໄດ້ເພຍແພຣຄວາມເຂົ້ອເຂົ້າໄປໃນໜຸ່ງໜ້າຕີ
ທີ່ອຢູ່ກາຕະຕະວັນອອກຂອງທວີປົມໂຮບ

ພຣະຄາສນຈັກທີ່ເມືອງອັນທິໂກກັບເອເດສ່າ ໄດ້ນໍາພຣະວສາຮໄປ
ປຣກາຕໃນແຄວັນເນໂສໂປເຕເມີຍ ແລະເປອົ້ງເຊີຍ ແລະຈາກນີ້ ພຣະຄຣິສຕຄາສນາ
ໄດ້ແພຣຈົນເຖິງປະເທດອິນເດີຍ ປະເທດຈິນ ແລະຈົນເຖິງມහາສຸກແປ່ຕິພາ ໃນ
ຂະນະເຕີຍວັກນີ້ ພຣະຄຣິສຕຄາສນາໄດ້ແພຣຈາກເມືອງລາເລັກຈ້ານເດີຍ ແລະແອພຣິກາ
ເກີ່ອເຂົ້າໄປໃນປະເທດເອົຟໂອເປີຍ ແລະດີນແດນອື່ນໆໃນທວີປແອພຣິກາ

ຈົວຕອນນັກບຸນູບາງອອງຄົ້ນໄດ້ແສດງໃຫ້ເຫັນປະຈັກໜີວ່າ ພຣະຄາສນຈັກ
ໃນສົມຍັນນີ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງແລະປົງປັງຕິດູກຕ້ອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍວິດູນູານ
ໃນຍຸດູນີ້ນີ້ ຈົວຕອນນັກບຸນູບ໌ເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ສະຫຼອນໃຫ້ເຫັນຄຸນສົມບັດທາງຝ່າຍ
ວິດູນູານໃນສົມຍັນນີ້ ຈຶ່ງມີມາກມາຍຫລາຍປະການ ເຊັ່ນ ນັກບຸນູບເອກຸສຕິໂນ ຈຶ່ງ
ເປັນຈ່າວແອພຣິການນີ້ເປັນນັກເທວຄາສຕ່ວົງທີ່ໃຈເຮົ່ວ່ອນຫຼື້ນເຢືຍມຍອດ ນັກບຸນູບຍອ້ຳໜີ
ຄຣິສອ່ອສໂຕມ ຈຶ່ງເປັນຈ່າວເອເຊີນ້ອຍ ເປັນນັກເທສນີແລະນັກບຳເພື່ອພຣຕ ນັກບຸນູບ
ເບັນດີກຕີ ຈຶ່ງເປັນຈ່າວໂຮມັນ ເປັນຄນຫອບສ່ວດມනຕໍ່ງາວານາແລະທຳການ ແລະເປັນ
ບົດາຂອງການເຄືອພຣຕໃນກາຕະຕະວັນຕາດ້ວຍ ຮວມຄວາມແລ້ວ ບຸດຄລສຳຄັນແລ້ວ
ນີ້ດູຄລໍາຍຈະເປັນປະກົດຂອງວ່າມນຮຽມກາຕະຕະວັນຕາ ໄປທີ່ເຕີຍວັກວ່າໄດ້

28. แต่เมื่อเสียดายที่ในระหว่างหลายศตวรรษ ความรักบุญชาติ และความไม่เข้าใจกันต่างๆ ได้ก่อให้เกิดความบาดหมางและแตกแยกขึ้นในหมู่คริสตชน ความผิดมีอยู่ด้วยกันทั้งสองฝ่าย เมื่อคริสตชนหลายกลุ่มใหญ่ แตกแยกจากสหพันธ์และเอกสารของพระศ่าสนจักรคาಥอลิก

ระหว่างศตวรรษที่ 5 กับศตวรรษที่ 10 พระศ่าสนจักรตะวันออก กับพระศ่าสนจักรแห่งกรุงโรม ได้แตกแยกกันอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในระยะเวลาเดียว กันนั้น ประชัดมคริสตชนทางภาคตะวันตก ต้องเผชิญกับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของศ่าสนอิสลาม ในวีปเอเชียและยุโรป

พากคริสตชนทางภาคตะวันออกและตะวันตกต้องป้องกันความเป็นเอกภาพของตน และเนื่องจากปัญหาความเชื่อกับปัญหาการเมือง ในขณะนั้น เกี่ยวโยงกันและกันอย่างใกล้ชิด จึงมีใช้แต่เกิดการบรรยายพื้นกันเท่านั้น ซึ่งเกิดการโต้แย้งกันทางลัทธิความเชื่อถือ ทำให้ทั้งสองฝ่ายเข้าใจกันอีกไม่ได้ คริสตชนยังต้องป้องกันตัวต่อสู้กับชาวมองโกล ซึ่งในศตวรรษที่ 13 ได้รุกรานถึงใจกลางทวีปยุโรปหลังจากที่ได้ทำลายทุกสิ่งที่เป็นของคริสตชน ในเอเชียแล้ว

อย่างไรก็ต้องสัญญาณเดียวกันนี้เอง พระศ่าสนจักรได้เป็นกำลังสำคัญ ทำให้สังคมในภาคตะวันตกเปลี่ยนแปลงไป ความเชื่อของคริสตชนได้ทำให้เกิดการพัฒนาทางสังคมและบำเพ็ญมานอย่างกว้างขวาง กับทำให้เกิดขบวนการและงานศิลปกรรมที่มีเอกลักษณ์ เช่น นักบุญฟรังซิส แห่งอัสซิซี ได้อุทิศความร่าเริงและความยากจนตามที่พระรัสรารสอน เป็นแบบอย่างแก่คนในสมัยเดียวกับท่าน นักบุญโทมัส อัคเคนส์ ได้สังเคราะห์ความจริง เท่าที่พระเป็นเจ้าเผยแพร่แสดงและมุชย์คิดเหตุผลได้

29. ตอนปลายสมัยกลางและตอนต้นสมัยใหม่ พระศาสนจักรใน
ยุโรปเริ่มก้าวจำกัดเป็นต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไข คือ ต้องพึ่งศีลธรรมปรับปรุง
จิตใจและปฏิบัติให้สอดคล้องกับปรัชญาในสมัยนั้น

นักพรตชาวเยอรมันผู้หนึ่ง ชื่อสลุเรอร์ ได้เป็นผู้ริเริ่มการปฏิรูปศาสนา และพากเจ้าชายชาวเยอรมันได้สนับสนุน การปฏิรูปนั้นแหลมปลายเป็น “การคัดค้าน” ทำให้บรรดาประขาตมคริสตชนทางภาคเหนือของยุโรปแตกแยก ออกจากพระศาสนาจักรโรมันคาทอลิกaway ในพระศาสนาจักรแห่งกรุงโรม บรรดาพระสันตะปาปาและพระสังฆราชได้เรียกร้องให้มีการปฏิรูปอย่างจริงจัง และการปฏิรูปนั้นก็ได้เกิดขึ้นในการประชุมสังคายนาที่เมืองเตเอนโต ในการประชุมสังคายนาครั้งนี้ข้อสำคัญแห่งคำสอนคริสตชนเกี่ยวกับมนุษย์ก็ได้ เกี่ยวกับเรื่องความรอดมีลักษณะแท้จริงภัยในเป็นอย่างไรก็ได้ ตลอดจน โครงร่างพระเจ้าผู้นำทุกคนแห่งพระศาสนาจักรก็ได้ (ซึ่งพากโปราเตสแตนท์ปฏิเสธไม่ยอมรับ) ได้รับการนิยามอย่างแจ่มแจ้ง

นักบุญจำนวนมากmany ไม่ว่าพวกรที่เพ่งพินิจรำพึง เช่น นักบุญ
เทเรซา แห่งเมืองอาเวล่า กับนักบุญยังแห่งการเซนหรือพวกรที่ปฏิบัติงาน
เช่น นักบุญอิกญาซีโอ แห่งโลโยลา นักบุญชาร์ล บอร์โรเมโอ นักบุญพร็นซีส
เดอชาลส์ กับพวกริเริ่มตั้งขบวนการเผยแพร่ด้วยความสั่งคุมสังเคราะห์อีกเป็นอัน
มาก ได้ปฏิบัติตามที่สูงสั่งด้วยนาทีเมื่องเตรนท์สอน ในขณะเดียวกันความ
ร้อนแรงในงานธรรมทูตได้กลับเข้มแข็งขึ้นในพระศานสนจ์กร และพระราษฎร์ได้
ถูกนำไปประการศلنถึงภูมิภาคต่างๆ ในทวีปเอเชีย และฟริกาและอเมริกาเชิง
ชาร์บูโรเปเพิ่งจะค้นพบ

30. ทุกวันนี้ในโลกซึ่งมหุษย์กระหายอิสรภาพและความเจริญก้าวหน้า แต่ภายในใจมีความกราภภูมิความรู้สึกความดีงามที่รักษาไว้ พระศรัสดนั้น คือทอลิกพยาบาลเส้นอพาร์ตเม้นต์ ซึ่งมีอาณุภาพจะช่วยให้พ้นทุกข์ได้หมดสิ้น พระศรัสดนั้นรักษาใจถึงขอบเขตความอ่อนแอง ซึ่งทำให้การประภาคเทศน์สอนของตนมีประสิทธิภาพน้อมถ่อง จึงทำการฟื้นฟูจิตใจและปรับปรุงตนให้ทันต่อเหตุการณ์ เพื่อให้สอดคล้องกับจิตธรรมณ์ของพระคริสตเจ้าและความต้องการของมนุษย์ในสมัยนี้มากที่สุด พระศรัสดนั้นรักการประทานอย่างร้อนแรงยิ่งขึ้น ที่จะสร้างเอกภาพอย่างสมบูรณ์ขึ้นให้มีระหัวงค์คริสตชนภาคตะวันออกกับภาคตะวันตกหลังจากได้แต่แยกออกจากกันมาหากนักหนาแล้ว พระศรัสดนั้นรักมีน้ำใจเพื่อแผ่หันไปหาผู้ที่มิใช่คริสตชนเป็นจำนวนล้านๆ คนและมีสาส์นพิเศษซึ่งจะทำให้เขารู้สึกชีวิต

การประชุมสังคายนาวาราติกันที่ 2 แสดงให้เห็นว่า พระศรัสดนั้นได้พยายามอย่างยิ่ง ที่จะปฏิบัติภารกิจต่อมนุษย์ทุกคน ตามที่พระคริสตเจ้าทรงฝากไว้ ในเรื่องนี้ พระศรัสดนั้นรักทั้งพึงพระคริสตเจ้าที่ยังสถิตอยู่กับตน ยิ่งกว่าจะติดพึงความสามารถของมนุษย์ เพราะก่อนที่จะจากไป พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า “เรออยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:20) การสวดภาวนาและพันธะทุกอย่างของคริสตชนก็เกิดจากความเชื่อئนี้แหล่ “ขอให้พระวิชาชององค์พระผู้เป็นเจ้าเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็วและได้รับการยกย่องดังที่เป็นไปในหมู่ท่านแล้ว” (2ธส 3:1) และเพื่อให้มนุษย์ที่มีน้ำใจดีทุกคน รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบิดาในพระศรัสดนั้นรักษาภัล ตามที่มีกล่าวในพระคัมภีร์ว่า “พระองค์จะทรงนำกอญู่ในหมู่เขา เขาจะเป็นประชากรของพระองค์ และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของเขา พระองค์จะ

ทรงเจดหั่นตาทุกหยดจากนั้นตากของเข้า จะไม่มีความตายอีกต่อไป จะไม่มีการคร่าคราย การร้องไห้ และความทุกชึ้นต่อไป เพราะโลกเดิมผ่านพ้นไปแล้ว” (วว 21:3-4)

